

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu XII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Piotr Józwik**

po rozpoznaniu w dniu 03.07.2020 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Związku (...) w W.**

przeciwko **A. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda **8 484, 92 zł** (osiem tysięcy czterysta osiemdziesiąt cztery złote, dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty 7 157, 37 zł – od dnia 01.01.2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1 327, 55 zł – od dnia 22.03.2019 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda **1 162 zł** kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 30.05.2019 r. powód Związek (...) w W. wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego A. P. 8 484, 92 zł wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 7 157, 37 zł od dnia 31.12.2018 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1 327, 55 zł od dnia 22.03.2019 r. do dnia zapłaty,

oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność jest bezsporna i oczywista, pozwany nie kwestionował wysokości kwot dochodzonych na podstawie faktur wystawionych w oparciu o umowę. Pomimo wezwania z dnia 02.04.2019 r. nie dokonał zapłaty.

Postanowieniem z dnia 18.07.2019 r., VI Nc-e 988756/19, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził swą niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.

W odpowiedzi na pozew pozwany A. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwany podniósł zarzuty:

- nieważności umów i faktur załączonych do pozwu wobec wydania decyzji z dnia 03.01.2019 r. nr DWIM-WA.551.9.2017.MC,
- bezpodstawności roszczenia wobec niewykazania przez powoda umów podpisanych z wykonawcami obejmujących utwory, za odtwarzanie których zostały prawdopodobnie wystawione sporne faktury,
- złożenie do sądu odpisu pozwu bez podpisu wraz z załącznikami w kopiach.

Pozwany wskazał, że w dniu 03.01.2019 r. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego wydał decyzję nr DWIM-WA.551.9.2017.MC, z której wynika, że powód nie jest upoważniony do poboru opłat za odtwarzanie fonogramów, co świadczy o bezpodstawności roszczenia. Niezależnie od powyższego nie złożył umów z wykonawcami, które upoważniają go do ściągania należności.

Pozwany zarzucił, że pozew został złożony bez podpisu, a załączniki do pozwu zostały złożone w kopiach. Wbrew twierdzeniom powoda nigdy nie potwierdził załączonych do pozwu faktur, wiarygodność jest sporna.

Wskazał, że pismem z dnia 16.07.2019 r. uchylił się od skutków prawnych zawartych umów

i zażądał zwrotu wypłaconych kwot.

W piśmie procesowym z dnia 25.11.2019 r. powód podniósł, że formułowane przez pozwanego tezy nie są zasadne. Wskazał, iż jego roszczenie jest klasycznym kontraktowym roszczeniem o zapłatę kwot umownych mającym swoją podstawę w łączącej strony umowie, a nie roszczeniem o ochronę praw wynikającym z popełnionego przez pozwanego deliktu. Po podpisaniu Umowy Generalnej podmiot korzystający z fonogramów (a nie artystycznych wykonań, co twierdzi pozwany) ma pełną dowolność w zakresie ich eksploatacji w sposób przewidziany w umowie – wynagrodzenie należne producentom ma formę ryczałtu, który niezależny jest od tego, jak często ww. podmiot z fonogramów korzysta. Wskazanej w decyzji MKiDN Związku (...) jako jedynego inkasenta w zakresie pobierania wynagrodzeń z tytułu odtwarzania przedmiotów praw pokrewnych na podstawie zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń nie oznacza, że (...) utracił prawo kontrolowania użytkowników oraz pobierania należnych wynagrodzeń z tytułu wykorzystania fonogramów i wideogramów muzycznych. Jednocześnie zgodnie z art. 130 ust. 1 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi wskazanie organizacji (...) nie stanowi podstawy do wypowiedzenia umowy o korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, zawartej przed dniem wejścia w życie tej ustawy. Tym samym, do czasu zawarcia przez użytkownika nowej umowy ze (...) obejmującej całość wynagrodzenia z tytułu odtwarzania przedmiotów praw pokrewnych, obowiązują dotychczasowe umowy zawarte odrębnie z poszczególnymi organizacjami, w tym także zawarte ze (...). Powód nadmienił, że zgodnie z art. 47 ust. 3 w/w ustawy decyzja MKiDN w zakresie poboru wynagrodzeń przez jednego inkasenta dotyczy wyłącznie przypadków odtwarzania, co do którego zatwierdzono tabelę wynagrodzeń; nie dotyczy sytuacji odtwarzania w hotelach, w przypadku którego brak jest zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń.

W piśmie procesowym z dnia 30.12.2019 r. pozwany podniósł, że podczas kontroli kierownicy hotelu (...) i klubu muzycznego (...) poinformowali funkcjonariuszy (...), że kontrolowane lokale mają podpisane aktualne umowy z (...) i (...) oraz wykupioną licencję (...). Obie kontrole odbyły się w kilkuosobowej asyście Policji, na oczach gości kontrolowanych lokali, co sugerowało popełnienie przez pozwanego przestępstwa. Spektakularny sposób przeprowadzenia kontroli miał wpłynąć na pozwanego, aby podpisał ugodę, co wiązało się z koniecznością zapłaty 21 4747, 18 zł brutto. Pozwany zwrócił uwagę, iż powód wskazuje, że decyzja MKiDN miałaby nie dotyczyć hoteli, z czym pozwany się nie zgadza, natomiast podpisana ugoda dotyczyła w głównej mierze klubu muzycznego (...).

W piśmie z dnia 12.02.2020 r. pozwany podtrzymał stanowisko, że decyzja DWIM-WA.551.9.2017.MC skutkuje nieważnością załączonych do pozwu umów oraz faktur. Jednoznaczne wskazanie (...) jako inkasentów tantiem z praw autorskich przesądza o nieważności umów zawartych z powodem. W spornym okresie pozwany miał umowy zawarte ze (...) i (...), co istotnie umowa załączona do pozwu zawiera zobowiązania wynikające z ugody, a dotyczące Klubu (...). Ugoda ta została zawarta pod przymusem w atmosferze zastraszania.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Związek (...) w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami producentów fonogramów i wideogramów.

/ dowód: odpis KRS nr 13087 – k. 21 /

Pozwany A. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). P.H.U. (...), m.in. w klubach tanecznych (...), (...), (...), (...) oraz Hotelu (...) we W..

/ niesporne /

W dniu 20.04.2013 r. A. P. oraz (...) w W. zawarli umowę generalną na korzystanie z artystycznych wykonań – licencja nr (...), obowiązującą od 01.05.2013 r.

Umowa dotyczyła prowadzonych przez pozwanego lokali:

- klub (...) – ul. (...) W. – opłata 229, 40 zł,
- klub (...) – ul. (...) W. – opłata 229, 40 zł,
- klub (...) – ul. (...) W. – opłata 229, 40 zł,
- klub (...) – ul. (...) W. – opłata 449 zł.

/ dowód: umowa generalna z dnia 20.04.2013 r. – k. 115-116 /

W dniu 07.04.2017 r. Stowarzyszenie (...) w W. oraz A. P. zawarli umowę licencyjną nr (...) na publiczne odtwarzanie utworów w trakcie imprez przy muzyce mechanicznej.

(...) udzielił pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, dramatycznych, dramatyczno-muzycznych, choreograficznych, muzyczno-choreograficznych i pantomimicznych autorów polskich i zagranicznych, którzy udzielili (...) prawa do reprezentacji na w/w polu eksploatacji – w lokalu (...) Klub.

/ dowód: umowa licencyjna na publiczne odtwarzanie utworów w trakcie imprez przy muzyce mechanicznej z dnia 07.04.2017 r. – k. 120-121 /

W dniu 07.04.2017 r. Stowarzyszenie (...) w W. oraz A. P. zawarli umowę licencyjną nr (...).

(...) udzielił pozwanemu licencji na reemisję utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, dramatycznych, dramatyczno-muzycznych, choreograficznych, muzyczno-choreograficznych i pantomimicznych autorów polskich i zagranicznych, którzy udzielili (...) prawa do reprezentacji na w/w polu eksploatacji – w lokalu gastronomicznym w Hotelu (...).

/ dowód: umowa licencyjna z dnia 07.04.2017 r. z załącznikiem – k. 117-119 /

Ponadto w tym samym dniu Stowarzyszenie (...) w W. oraz A. P. zawarli umowę licencyjną nr (...) na odtwarzanie utworów stanowiące tło prowadzonej działalności gospodarczej.

(...) udzielił pozwanemu niewyłącznej licencji na odtwarzanie utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, dramatycznych, dramatyczno-muzycznych, choreograficznych, muzyczno-choreograficznych i pantomimicznych autorów polskich i zagranicznych, którzy udzielili (...) prawa do reprezentacji na w/w polu eksploatacji – w lokalach gastronomicznych.

/ dowód: umowa licencyjna na odtwarzanie utworów stanowiące tło prowadzonej działalności z

dnia 07.04.2017 r. z załącznikiem – k. 117-119 /

W dniach 13.07.2018 r., 21.09.2018 r. oraz 29.11.2018 r. w klubie (...) zostały przeprowadzone przez Związek (...) kontrole legalności odtwarzania utworów.

/ dowód: protokoły kontroli – k. 112, 137-139 /

W dniu 10.12.2018 r. (...) w W. oraz A. P. zawarli – opatrzoną w nagłówku datą 30.11.2018 r. – umowę generalną nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu odtwarzania przez użytkownika fonogramów i wideogramów muzycznych, do których zarządzanie zostało powierzone (...).

Miejsce odtwarzania utworów stanowiły:

- 18 pokoi Hotelu (...),
- restauracja Hotelu (...).

Stawka za odtwarzanie utworów w pokojach w hotelu (...) wynosiła 45, 68 zł netto kwartalnie.

Stawka za odtwarzanie utworów w restauracji wynosiła 314, 09 zł netto kwartalnie.

Pozwany zobowiązał się uiścić ryczałtowe wynagrodzenie w wysokości 15 110, 34 zł – za okres poprzedzający zawarcie umowy – w terminie 30 dni od daty zawarcia umowy.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony, z możliwością wypowiedzenia z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Umowa obowiązywała od dnia 01.12.2018 r.

A. P. podpisał umowę w dniu 07.12.2018 r., zaś reprezentująca (...) I. K. w dniu 10.12.2018 r.

/ dowód: umowa generalna nr (...) z dnia 30.11.2018 r. – k. 13-14 /

W dniu 03.12.2018 r. Związek (...) w W. oraz A. P. zawarli ugodę, na mocy której pozwany zobowiązał się do zawarcia dwóch umów generalnych oraz zapłaty na rzecz (...) kwoty 17 458, 68 zł netto do dnia 28.02.2019 r. w następujących ratach:

- I rata – 5 820, 68 zł netto do dnia 15.12.2018 r.,
- II rata – 5 819, 00 zł netto do dnia 15.01.2019 r.,
- III rata – 5 819, 00 zł netto do dnia 15.02.2019 r.

/ dowód: ugoda z dnia 03.12.2018 r. – k. 114 /

Powód wystawił pozwanemu faktury VAT:

- w dniu 10.12.2018 r. – nr (...) na kwotę 15 110, 34 zł netto, 18 585, 72 zł brutto – tytułem opłaty za odtwarzanie fonogramów zgodnie z § 12 ust. 2 umowy na rzecz producentów – z terminem płatności 30.12.2018 r.,

- w dniu 07.03.2019 r. – nr (...) na kwotę 1 079, 31 zł netto, 1 327, 55 zł brutto – tytułem opłaty za odtwarzanie fonogramów zgodnie z umową (...) za okres od 01.12.2018 r. do 28.02.2019 r. – z terminem płatności 31.03.2019 r.

/ dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 10.12.2018 r. – k. 15;

faktura VAT nr (...) z dnia 07.03.2019 r. – k. 16 /

Decyzją z dnia 03.01.2019 r., DWIM-WA.551/9/2017.MC, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego utrzymał w mocy decyzję z dnia 02.06.2016 r., DWIM-WA.MZ.0261/22/14, na podstawie której wyznaczył Związek (...) do wykonywania wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie.

/ dowód: decyzja MKiDN z dnia 03.01.2019 r. – k. 34-77 /

Pismem z dnia 02.04.2019 r., doręczonym dnia 09.04.2019 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty 7 157, 37 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Powód wskazał, że żądana należność wynika z faktury VAT nr (...)/

(...) z dnia 10.12.2018 r.

/ dowód: pismo z dnia 02.04.2019 r. z potwierdzeniem odbioru – k. 17-19 /

Pismem z dnia 16.07.2019 r. pozwany skierował do powoda oświadczenie, że w związku z decyzją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 03.01.2019 r., DWIM-WA.551.9.2017.MC uchyła się od skutków prawnych umowy generalnej z dnia 01.12.2018 r. (nazwa obiektu: (...)), umowy generalnej z dnia 01.12.2018 r. (nazwa obiektu: Hotel (...)) oraz ugody z dnia 03.12.2018 r., a także wezwanie do zwrotu 51 534, 65 zł tytułem nienależnego świadczenia w terminie 7 dni.

/ dowód: pismo z dnia 16.07.2019 r. z potwierdzeniem nadania – k. 32-33 /

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Powód dochodzi zapłaty należności przypadających mu na mocy łączącej strony – datowanej na 30.11.2008 r., a zawartej dnia 10.12.2018 r. (data złożenia podpisu przez reprezentanta powoda) – umowy określającej warunki i wysokość wynagrodzenia za korzystanie z fonogramów w lokalu przedsiębiorstwa pozwanego – hotelu (...) we W..

Zgodnie z art. 94 ust. 4 ustawy z dnia 04.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych bez uszczerbku dla praw twórców lub artystów wykonawców, producentowi fonogramu lub wideogramu przysługuje wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania z fonogramu lub wideogramu w zakresie:

- 1) zwielokrotniania określoną techniką;
- 2) wprowadzenia do obrotu;
- 3) najmu oraz użyczenia egzemplarzy;
- 4) publicznego udostępniania fonogramu lub wideogramu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

Zgodnie zaś z art. 94 ust. 5 pr. aut. w przypadku nadawania, reemitowania lub odtwarzania wprowadzonego do obrotu fonogramu lub wideogramu, producentowi przysługuje prawo do stosownego wynagrodzenia.

Z kolei stosownie do przepisów art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 04.07.2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz.U. 2018.1293) zarządzanie prawami autorskimi i pokrewnymi może zostać powierzone organizacji zbiorowego zarządzania. Z kolei według art. 44 ust. 1, art. 45 ust. 1 i art. 47 ust. 4 tej ustawy organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia utwory i ich zapisy stanowiące przedmiot praw pokrewnych (jak fonogramy) na podstawie zawieranych z użytkownikami umów o wynagrodzenie i pozostałe warunki korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych.

Strony zawarły umowę o takim właśnie przedmiocie – dnia 10.12.2018 r. Niezależnie od tego, pozwany zawarł umowy o korzystanie z przedmiotów praw autorskich (umowy licencji) z innymi niż powód organizacjami zbiorowego zarządzania.

Wbrew zarzutom pozwanego umowa z dnia 10.12.2018 r. nie jest nieważna ani pierwotnie ani następczo w wyniku działań stron lub osób trzecich, tj. nie jest dotknięta ani wadą nieważności bezwzględnej ani wadą nieważności względnej (wzruszalności, uchylalności).

Zgodnie z art. 58 § 1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Z kolei zgodnie z art. 58 § 2 kc nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Umowa stron z dnia 10.12.2018 r. nie narusza ani nie zmierza do obejścia żadnych norm ustawowych, nie narusza także żadnych zasad współzycia społecznego czy też dobrych obyczajów.

Na ważność tej umowy nie wywarło również wpływu wydanie przez Ministra Kultury decyzji z dnia 03.01.2019 r. W szczególności nie znajduje żadnych usprawiedliwionych podstaw oświadczenie pozwanego z dnia 16.07.2019 r. o uchyleniu się od skutków prawnych umowy generalnej z dnia 01.12.2018 r. (nazwa obiektu: (...)), umowy generalnej z dnia 01.12.2018 r. (nazwa obiektu: Hotel (...)) oraz ugody z dnia 03.12.2018 r.

Po pierwsze, strony nie łączy umowa z dnia 01.12.2018 r. dotycząca obiektu hotelu (...). Umowa, na którą powołuje się powód, opatrzona jest datą 30.11.2018 r., zaś zawarta została w dniu 10.12.2018 r., kiedy została już podpisana przez obie strony.

Po drugie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli może nastąpić w razie istnienia wady tego oświadczenia w postaci błędu – art. 84 § 1 kc, podstęp – art. 86 § 1 kc lub groźby – art. 87 kc. Pozwany na żadną taką wadę nie powołał się, a przede wszystkim w samym piśmie nie wyjaśnił, na czym wada miałaby polegać, poza wydaniem decyzji MKiDN z dnia 03.01.2019 r.

Po trzecie, wydanie decyzji administracyjnej w dacie późniejszej niż data zawarcia umowy cywilnoprawnej nie może czynić tej umowy nieważną. Zdarzenie późniejsze mogłoby co najwyżej prowadzić do rozwiązania tej umowy z mocy samego prawa, o ile istniałaby ku temu ustawowa podstawa, albo stanowić podstawę do wypowiedzenia umowy bądź jej rozwiązania bez zachowania okresu wypowiedzenia. Taka sytuacja w okolicznościach tej sprawy nie zachodzi.

Po czwarte wreszcie, pozwany nie udowodnił, aby oświadczenie datowane na 16.07.2019 r. zostało powodowi skutecznie doręczone – dołączył do pisma wyłącznie potwierdzenie jego nadania, nie zaś odbioru.

Powód nie dochodzi należności z ugody z dnia 03.12.2018 r., przeciwnie, to pozwany powołał się na dokonanie takiej czynności. Umowa przywołana w pozwie dotyczy wyłącznie korzystania z fonogramów wykorzystywanych w hotelu (...), nie zaś innych lokali prowadzonych przez pozwanego. W związku z tym pozbawione jest znaczenia przeprowadzenie kontroli w klubie (...), przebieg i wyniki tych kontroli.

Wbrew zarzutom pozwanego, decyzja Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 03.01.2019 r. w żaden sposób nie niweczy obowiązku zapłaty wynagrodzenia należnego powodowi. Decyzją tą – mającą charakter drugoinstancyjny – oraz poprzedzającą ją decyzją zasadniczą, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego wyznaczył Związek (...) do

wykonywania wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie (tzw. jeden inkasent). Decyzja ta dotyczy jedynie technicznych zagadnień związanych z inkasem, nie zmieniając wynikającego z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zobowiązania użytkowników muzyki do zapłaty wynagrodzenia z tytułu odtwarzania na rzecz artystów wykonawców i producentów fonogramów. Innymi słowy, zmienił się pośrednik, ale pieniądze trafiają do tego samego odbiorcy. Ponadto powyższa decyzja nie dotyczy obiektów hotelowych – skoro nie są one objęte zatwierdzonymi taryfami wynagrodzeń. W związku z tym użytkownicy korzystający w swej działalności z muzyki i posiadający dotąd odrębne umowy, są nadal zobowiązani do regulowania wynikających z nich należności – do czasu podpisania wspólnej dla całości praw pokrewnych umowy z jednym inkasentem. W następstwie wydania decyzji MKiDN z dnia 03.01.2019 r. do wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie odpowiedzialny będzie (...), natomiast z przedmiotów praw autorskich, bez zmian – odpowiedzialnym pozostanie (...).

Przedsiębiorcy prowadzący obiekty noclegowe do czasu prawomocnego zatwierdzenia nowych tabel stawek wynagrodzeń zobowiązani są w zakresie praw do odtwarzania muzyki do posiadania stosownych odrębnych umów ze wszystkimi organizacjami reprezentującymi uprawnionych z tytułu praw autorskich do muzyki, tzn. (...), (...), (...), (...).

Umowa generalna zawarta przez pozwanego ze (...) dnia 20.04.2013 r. dotyczy korzystania z artystycznych wykonań, a nie praw do fonogramów.

Niezasadny był wniosek pozwanego o zobowiązanie powoda do złożenia umów i udzielenia informacji nt. utworów.

Po pierwsze, pozwany błędnie upatruje źródła roszczenia powoda w korzystaniu z określonych utworów – czyli przedmiotów pierwotnych praw autorskich. Powód dochodzi wynagrodzenia za korzystanie z fonogramów, tj. pierwszych zapisów utworów, wydanych przez określonego producenta, stanowiących przedmiot praw pokrewnych w rozumieniu art. 94 ust. 1 pr. aut.

Po drugie, zgodnie z art. 5 ust. 1 uoZZ domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w zakresie udzielonego jej zezwolenia oraz posiada legitymację procesową w tym przedmiocie. Skoro zachodzi takie domniemanie, to na pozwanych spoczywa procesowy i dowodowy obowiązek jego obalenia, który nie może być realizowany przez przerzucanie ciężaru przedkładania materiału sprawy przez powoda, tylko na indywidualnej inicjatywie dowodowej pozwanego. To pozwany powinien wykazać i poprzeć stosownymi dowodami, iż w hotelu (...) wykorzystywał fonogramy, co do których uzyskał zezwolenie na podstawie umowy z ich producentem lub reprezentującą go organizacją. Pozwany niczego w tym zakresie nie zaoferował.

Niezasadny był zarzut pozwanego dotyczący niepodpisania odpisu pozwu oraz złożenia kopii załączników. Pozew w tej sprawie został pierwotnie wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jego odpis doręczony pozwanemu stanowił wydruk z systemu i nie wymagał podpisu. Poza tym pozwany otrzymał odpis pisma z dnia 26.08.2019 r. z załącznikami. Niezależnie od powyższego, odpis pozwu lub innego pisma procesowego nie musi być podpisany (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19.12.1967 r., I CZ 111/67; z dnia 21.04.1998 r., III CKN 235/98; z dnia 18.10.2002 r., V CKN 1830/00). Dokumenty przywołane w pozwie – umowa i faktury – zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda, co zgodnie z art. 129 § 2 i 3 kpc czyni je równoważne z oryginałami. Podobnie, jak w przypadku podpisu, oryginały albo należycie poświadczone odpisy dokumentów są przeznaczone dla Sądu w celu złożenia ich do akt sprawy, natomiast strona przeciwna może otrzymać ich kopie, nawet niepoświadczone.

Roszczenie dochodzone przez powoda znajduje zatem należyłą podstawę w łączącej strony umowie generalnej z dnia 10.12.2018 r. (30.11.2018 r.).

Pierwsza z faktur dotyczyła przewidzianego w umowie wynagrodzenia ryczałtowego za okres poprzedzający zawarcie umowy. Powód wskazał, że z tej faktury pozostała niedopłata w wysokości 7 157, 37 zł.

Z kolei drugą fakturą objęte było wynagrodzenie za okres pierwszego kwartału obowiązywania umowy naliczone zgodnie z umową – 3 x 359, 77 zł (45, 68 zł + 314, 09 zł) = 1 079, 31 zł netto + 248, 24 zł VAT = 1 327, 55 zł brutto.

Reasumując, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 8 484, 92 zł.

Na podstawie art. 481 § 1 kc powodowi przypadają ustawowe odsetki za opóźnienie liczone w sposób następujący:

- od kwoty 7 157, 37 zł – od dnia 01.01.2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 327, 55 zł – od dnia 22.03.2019 r. do dnia zapłaty.

Ponieważ 30.12.2018 r. przypadał w niedzielę, termin płatności pierwszej faktury upływał z dniem kolejnym, tj. 31.12.2018 r. (art. 115 kc), czyli odsetki za opóźnienie podlegają liczeniu od 01.01.2019 r.

W związku z tym dalej idące powództwo podlegało oddaleniu.

Pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 15.01.2020 r. podlegało zwrotowi na podstawie art. 205³ § 5 kpc, albowiem zostało złożone bez zezwolenia Sądu – pełnomocnik powoda nie został zobowiązany do złożenia pisma ani też nie zawarł w nim wniosku o zezwolenie na jego złożenie.

Na podstawie art. 100 zd. drugie kpc (powództwo zostało uwzględnione praktycznie w całości) powodowi przysługuje zwrot kosztów procesu obejmujących: opłatę od pozwu – 425 zł, wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – 720 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, tj. łącznie 1 162 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.